

Аррагонскый и Изабелла Кастилска. Нѣ Фердинандъ въ това врѣмя ималъ войнѣ съ гренадскый калифатъ. Колумбъ напусто ся мѣчилъ да прѣдума испанскый царь да му помогне, и зель веке да ся готви да иде въ Англия; нѣ приятели му го прѣдумали да почяка още нѣколко врѣмя. Найсетнѣ Гренада ся прѣдала, и война-та съ Арапы-ты ся свършила. Нѣкон Колумбови закрылници склонили царицѣ Изабеллѣ да му помогне, и тя рѣшила да натѣкми на свои разноскы корабие и всичко, що трѣба за-въ нѣтъ. Така цѣлы осьмь години прѣкаралъ Колумбъ въ Испания, доклѣ да достигне цѣль-тѣ си. Той ся сговорилъ съ испанско-то правителство, да бѣде за напредъ отряденъ намѣстникъ на всичкы-ты земи и острова, щото открье, и да има право да зима на десять едно отъ доходы-ты на тѣя земи.

Прѣзъ августъ 1492 год. Колумбъ излѣзълъ отъ пристанище-то на Палось (въ Андалузия) съ три малкы корабие и съ 120 души корабелници (гимиджи); пѣтници-ти прѣди да трѣгнѣтъ ся исповѣдали и ся причастили. Корабелници-ти стигнали до Канарскы-ты острова тихо, защото тоя нѣтъ былъ веке познать; нѣ послѣ тии влѣзли въ бескраинный океанъ; корабие-ти карани отъ попятный вѣтръ, вѣрвали все навнѣтрѣ и навнѣтрѣ, корабелници-ти зели да ся страхувать и да ся отчаявать, и много пѣти ся бунили срѣщо Колумба. Нѣ Колумбъ не ся обезсърдчалъ; той зналъ да укротява корабелници-ты и да имъ дава надѣждѣ. Между това ся показали всякаквы бѣлѣзы, отъ които познали, че има близо суши: надъ море-то хвъркали непознаты птици, и по водѣ-тѣ плували дръвены клончета. Най-сетнѣ слѣдъ шесть недѣли пѣтуванѣ, една нощъ видѣли далече огнь, и тутакси извикали: „земя, земля!“ Корабелници-ти ся прѣгрѣщали единъ другой, плакали отъ радость, и пѣли благодарственны псалмы. Утрень-та кога изгрѣло слънце, прѣдъ тѣхъ ся показалъ единъ много хубавъ, островъ, обрасълъ съ гѣсть зеленчукъ. Колумбъ, облѣченъ войнишки, съ сабѣ въ единъ-тѣ си рѣкѣ и съ прѣпорецъ въ другъ-тѣ, искочилъ на брѣга; казалъ, че тая земля е веке испанска, и накаралъ другаре-ты си да